

*Lengyel János***Sorozatok**

Egyszer úgy is haza megyek
S elhagyom minden
Porral lepett keservemet.
Nem írok több verset,
Zsíros kenyeret csomagolok
A fehér papír lapokba.
Agyamba felvevőt szerelek
S lesem kóbor legyek
ablaküveg-szeanszát.
A flakonokat borral töltöm,
Ám új napokra eszmélve
Üresen állnak a sarokban.
A plafonon a múlt reped,
Emigrál a vakolat,
Öreg takarók bőre
Álmok verejtékét issza.
Anyám hangja délben ébreszt,
Üresen ásít a kályha,
Tüzet áhít az odú.
A tető újra beázik
Hiába állítom el az esőt
Az ásványvíz plakátokon.
A TV-ben Mexikót látok,
Az ablakon át nyomort,
A sorozatnak nem lesz vége!

Ember

Egykor porba nyúlt
egy égi kéz,
végtelen a mozdulat,
mégis ő az,
ha bűnbakot keresnek,
s minden jót felednek.
Könnye hullt
alá és elé.
Sárban hagyta
létkeltő nyomát,
az nyomban
talpra pattant,
s letépte
teremtő saruját.

Lángok

Sz. Juditnak

Vérzajos szívembe ömlött
Mosolyod lágy hulláma,
Ajkaidon csüngnék,
Mint sudár fa pirosó almája,
S minden ami bennem jó,
Benned valóra válna.

Szolgálna érettünk,
Testünket melengetné
Szerelmünk lángja,
S ha szólna hívó szava Halálnak,
Kéz a kézben beállnánk
Isten angyalának.

kegyetlenül

kegyetlen anyákból
kegyetlen gyermekek
kegyetlen apáktól
kegyetlen szeretet

kegyetlen szívekben
kegyetlen becsület
kegyetlen hívektől
kegyetlen feszület

kegyetlen választás
kegyetlen hatalom
kegyetlen látomás
kegyetlen szavakon

kegyetlen születés
kegyetlen siralom
kegyetlen büntetés
kegyetlen magamon

Horváth Ödön

Valahol egy nagy teremben

Le nem ütött billentyűk szólalnak meg
a csöndben, mire egyesek lerogynak.
Nem bírják tovább. Mások álmélkodnak
társaik jól látható gyengeségén.

Trombita csendül. Felgyorsul. A végén
a nézők felállnak, s körbeforognak.
Akkor egy fülsiketítő üstdobnak
dörgése hangzik. A táncolók partnert

cserélnek s egyre vadabbul pörögnek,
most már csak úgy, zeneszerszámok nélkül.
Egyszerre hullámzó tömegek jönnek

befelé, de senki sem tudja, honnan;
az öttagú zenekar kiegészül
csellóval, bőgővel és két fagottal.

Halálunk oka

Szívünk mélyéből feltörő jajongás,
tehetetlen és eszelős sikoly
hagyja el ajkunk, árad szét a térben,
mint egy megjósolhatatlan csapás.

Úgy hat, mint aki áramtól ütötten,
nehéz nyelvvel, szokatlanul dadog,
majd lebénul, s mert minden kavarog
körülotte, némán tőrébe dől.

Pusztító, vad orkán süvölt elő,
s a nincs, most már, mint állandósuló nincs,
veszi át lelkünk felett az uralmat.

Valóságunk kis cafatokká foszlik,
könnyünk pedig vérünkkel elvegyülve,
megfojt, torkunkban visszafelé fordul.